

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Červenec, srpen 2001

9.00	ČK	Olga Tydlitátová	1. července	9.00	BD	dr. Jan Pokorný
14.15	Rych	Olga Tydlitátová	3. po Trojici	13.45	Tiš	
9.00	ČK	Jiří Gruber	8. července	9.00	BD	Jiří Malý
			4. po Trojici			
9.00	ČK	Jiří Gruber	15. července	9.00	BD	Jaroslav Vitek
14.15	Rych	Jiří Gruber	5. po Trojici	13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
9.00	ČK	Jiří Gruber	22. července	9.00	BD	Jaroslav Vitek
			6. po Trojici			
9.00	ČK	Karel Čápek	29. července	9.00	BD	Jaroslav Vitek
			7. po Trojici			
9.00	ČK	Olga Tydlitátová, VP	5. srpna	9.00	BD	Jaroslav Vitek
14.15	Rych	Olga Tydlitátová	8. po Trojici	13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
9.00	ČK	Olga Tydlitátová	12. srpna	9.00	BD	Jaroslav Vitek
			9. po Trojici			
9.00	ČK	Olga Tydlitátová	19. srpna	9.00	BD	Jiří Malý
14.15	Rych	Olga Tydlitátová	10. po Trojici	13.45	Tiš	Jiří Malý
9.00	ČK	Martin Grombířk	26. srpna	9.00	BD	Jaroslav Vitek
			11. po Trojici			

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Tiš Tišnov
Kuř Kuřim

SETKÁVÁNÍ

Červenec, srpen 2001
Ročník 3

Číslo

7

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

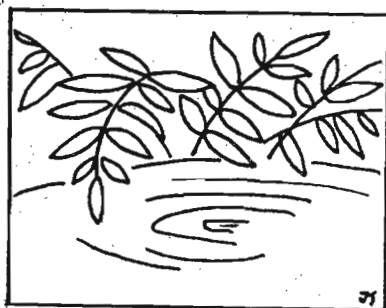
MODLITBA

Studánku dej mi blízko lesa
A nehlubokou Jenom na dlaň vody
A do ní žabku která vodu čistí

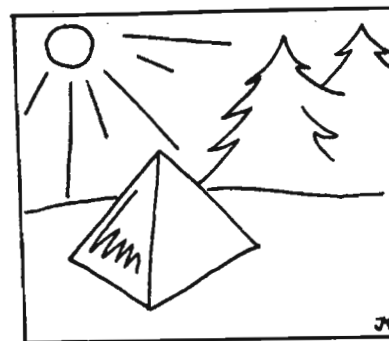
Na podzim povybírám napadané listí
V zimě se budu starat aby nezamrzla
A v srpnu zavedu tam lidi žíznivé

A to je všechno Snad je v moci tvé
Udělat pro mne malý důlek vody
Ve kterém by se odrážela nebesa

Jan Skácel

ÚVODNÍK

Nastala doba prázdnin a dovolených. Naše nedělní shromáždění se nepochybně zmenší o řadu jinak pravidelných účastníků. Někteří zamíří k vodě, jiní do hor, další se vydají za pamětihodnostmi cizích měst. Někdo se přitom rád vrací na stará místa, jiný se vydává raději každý rok jinak. Mnozí z nás využijí svých cest i k tomu, aby navštívili sbory a kostely v místě svých dočasných pobytů a výletů. Řada z nás se ale o prázdninách uvidí třeba na Blažkově. Skauti se těší na svůj tábor u Horní Čermné. Jiní již tradičně zamíří jako pomocníci do Bělče, další na vzdělávací kurzy do Bechyně, Želivi či jinak. Koncem prázdnin má soustředění pěvecký sbor Cantate Domino. Ostatní se budou dál těšit na neděli ve svém vlastním sboru.

Možná si přitom všimneme i těch, které jsme jinak přehlédli a na které během roku nezbyl čas.

Křesťanům přináší prázdniny a dovolené přinejmenším dvě důležité zkušenosti. Ta první je zážitek společenství. Nemusíme jej prožít jen na biblických kurzech. I na běžné dovolené většinou dojde k tomu, že s někým sdílíme něco společně, musíme se o něco dělit, často s docela cizími lidmi, s někým se seznámíme, někoho potřebujeme atd. Ne vždycky jsou to setkání příjemná, často z nich máme úzkost, raději se pohybujeme v prostředí známém a ověřeném. Ale na druhé straně v těchto nových a neplánovaných setkáních často okoušíme prostou radost a vděčnost za druhé lidi. Za jejich pomoc, radu, šikovnost, moudrost. Mnozí jsou krásní právě tím, v čem jsou jiní než my. Prázdninová setkání a situace nám připomínají, jak se navzájem potřebujeme a kolik lidí stojí za to poznat.

Druhá zkušenost s tím souvisí. O dovolené se často dostáváme do situací, kdy nevíme, co bude dál. Na svých cestách ne vždy docela přesně víme, kde budeme spát, co budeme jíst, kde budeme zítra. Často musíme řešit neobvyklé situace a ryčile se rozhodovat. Místo pravidelných jistot domácího krbu a ledničky neseme si buď všechno na zádech nebo vezeme v kufru svého auta. Místo kamenných či sádkartonových stěn a bramakových střech máme nad sebou kus tenkého plátna a pod sebou jen tenkou a mokrou karimatku. Občas se nám stane, že něco důležitého ztratíme nebo zabloudíme a musíme improvizovat. Myslím, že tyto chvíle nejistoty jsou zdravé a potřebné. Připomínají člověku jeho nezajištěnost. Nutí nás projevit statečnost a rozhodnost. Mnohdy v takových chvílích vyplavou na povrch nezvládnuté problémy a úzkosti. Leckterá dovolená může být víc stresující než obyčejný pracovní den. Ale přesto stojí za to. Člověk se při ní naučí a vyzkouší si, co si možná během roku neuvědomoval: že na svůj život sám nestačí. Že se potřebuje o někoho opřít. Prázdniny mají být dovolenou od práce a starostí. Ale není to dovolená od Boha. Někdy právě na cestách, v horách, u moře, v nečekaných setkáních a nebezpečných chvílích objevíme, komu jsme uvěřili.

Pěknu dovolenou a šťastné návraty Vám přeje Jiří Gruber

PŘEČETLI JSME PRO VÁS

Jak byl možný takový obrat? - Dne 29.3.1790 papež Pius VI. v tajném konsistoriu za přítomnosti kardinálů odsoudil Prohlášení práv člověka a občana, které bylo několik měsíců předtím, totiž 26.8.1789, vyhlášeno v Paříži, prohlásiv o těchto právech, že jsou to "práva oblundná", "diritti monstruosi". O 175 let později, 7.12.1965, papež Pavel VI. při posledním veřejném zasedání Druhého vatikánského koncilu přikazuje k Boží slávě vyhlásit Prohlášení o náboženské svobodě a Konstituci o církvi v moderním světě, v nichž jsou všechna hlavní lidská práva obsažena. Obrat o 180 stupňů! Jak byl takový kotrmelec v hlavách nejvyšších pastýřů církve možný? Nad tím... se zamýšlí
KAREL SKALICKÝ v článku *Lidská práva ve společenském kontextu jako hermeneutický problém* - *Křesťanská revue* 1/2001, str.2-6.

Když dva řeknou totéž, není to totéž...

Prožil jsem velkou část života v zemi (USA), která je přímo posedlá svými "právy" a nikdy je neváhá vymáhat soudně. Kuřáci se dovolávají svého "práva" kouřit v restauracích, automobilisté "práva" jezdit svými automobily do vnitřního města... V počátcích studené války hrála lidská práva také důležitou úlohu v souboji tehdejších dvou velmocí o světový primát. Obě strany se zaštiťovaly lidskými právy a obviňovaly druhou stranu z jejich porušování. Ovšem každá si vybrala ta práva, která nestála v cestě jejím záměřům... U nezaopatřených pozorovatelů vyvolávala halasná prohlášení obou stran určitou skepsi ohledně pojmu "lidských práv", kterou jsem nikdy nepřekonal. Ostatně, ač v křesťanských kruzích se o tom raději nemluví, Bibli je pojem lidských práv cizí.

Každé "právo" je totiž nutně právem proti někomu... Podobná je situace mezi Palestinci a Izraelci. Již půl století se obě strany snaží prosadit svá "práva"..., situaci nelze řešit jinak než bojovým střetnutím s apokalyptickým výhledem.

Dnešní celosvětová patová situace, kterou nám předvedla mj. konference o globálním oteplování, mi připadá neřešitelná, pokud k ní přistupujeme farizejsky, jako ke střetu "nezadatelných práv". Potřebujeme začít docela jinak, uvědoměním, že sami nemáme před Bohem žádná práva, ale že naši bližní mají naléhavé potřeby...

Důvod, proč dovážet pomoc trpícím ve třetím světě či proč demonstrovat jejich jménem proti Mezinárodnímu měnovému fondu není, že oni mají "právo" na pomoc, či že my máme "právo" demonstrovat, nýbrž že my jsme Bohu tolik dlužní a jejich potřeba je tak naléhavá. A opravdu, v neúčinnější nevládní organizaci Lékaři bez hranic se nehovoří o právech, nýbrž o potřebách.

ERAZIM KOHÁK - *Křesťanská revue* 1/2001, článek "Křesťanství a lidská práva", str.7-10

Existují dva typy vůdčích lidí. O jednom se říká: "Věřím mu." O tom druhém: "Důvěřuji mu." Věřit někomu neznamená, že bychom si mysleli, že ten někdo vždycky mluví a jedná správně, ale spíše, že nesprávné se stává "správným", tedy hodným souhlasu a následování, když je to právě on, kdo to říká nebo dělá. I když se snažíme dokázat, že má "pravdu", je v zásadě jasné, že už vůbec nezáleží na pravdě nebo nepravdě, tedy na nějakém mimosobním měřítku. Pravda už záleží jen na milosti osoby. Není to tedy pravda, co se tu nazývá tímto slovem.

Někomu důvěřovat je něco jiného. Znamená to být si jist, že člověk, jemuž důvěřujeme, stojí ve zcela určitém, pozitivním vztahu k pravdě. V jakém vztahu? Je snad

jejím vyslancem? To samozřejmě ne, spíše jejím sluhou. Kdo slouží pravdě, může se mýlit stejně jako ostatní lidé; jeho omyly však poukazují k pravdě, jsou jí nakloněny, vedou k ní. Důvěřovat někomu znamená věřit v pravdu, jíž lze sloužit, v pravdu, jež neexistuje díky naší milosti, nýbrž díky její milosti existujeme my.

MARTIN BUBER - *Názory* (vyd. Nakladatelství Franze Kafky, Praha 1996), str. 65
Vybrala Eva Pilátová.

Fascinace symbolikou zla ve filmech zobrazujících násilí a hrůzu zrcadlí úzkosti, které v nás vyvolává společenská skutečnost.

H.-M.GUTMANN - *Pán zástupů, princezna srdcí a král lvů*, s. 74, (vyd. Ch.Kaiser, Gütersloh 1998), str. 74

Vybral J. Vitek

Člověk si musí uvědomit, že je součástí lidstva a že jaký je on, takový je i zbytek lidí. To, myslím, platí i pro psaní. Když otevírám sebe, otevírám přece i nějaké další prostory okolo, má to širší působnost. Když změním sebe, změním i ostatní, přidám na stranu dobra. A o to jde. Kdybych neměla psaní a nějaké další věci, o které se starám a které považuju za důležité, vzala bych si třeba nějaké dítě ze sirotčince nebo bych se starala o opuštěné lidi nebo psy. Vždycky a všude je nějaká menšina, která trpí na úkor většiny a která potřebuje pomoc. Nechápu lidi, kteří říkají: "Můj život je k ničemu, jsem sám." Jak se někdo dokáže tak vydělit, aby se cítil sám? Je přece na světě tolik lidí, kteří se rozzáří, jenom když vás uvidí.

Spisovatelka EDA KRISEOVÁ - "Snad už vůbec nebudu psát" (XANTYPA, český společenský měsíčník, květen 2001)

Současné však demokracie vyžaduje nejvyšší odpovědnost vůdců. Té nemůže být dosaženo, aniž by byla zajištěna výchova morálních a politicky schopných představitelů, kteří vedou svůj lid při hledání pravdy a kulturnosti. Ti musí být aristokraty charakteru, poctivosti, moudrosti - přitom však musí zůstat služebníky svého národa. Tak - říká dále Masaryk - je hlavním úkolem demokracie výchova.

ANTONÍN SUM - *Otec a syn* (Pragma 2000, Praha)

Vybrala Lida Marková

Je-li něčí cesta zarostlá trním, vypovídá to o tom, že dotyčný ji zřejmě málo čistí, nebo ji málo používá: ať tak či onak, pro její zanedbanost ji ani použít nelze. Musí jít ovšem o zanedbání dlouhodobější, protože takové trní nevyroste přes noc. Stručně řečeno, lenoch si tak dlouho zjednodušuje život, až si ho tím zkomplikuje.

...

Člověk žijící z Boží milosti není superman, který se vznáší metr a půl nad zemí a nad pozemskými problémy, jehož se nedotkne bolest, utrpení a hřích, který nezná neúspěch, vždycky je mu jasné, co má dělat, nezná pochybnosti, stále hýří úsměvy a neustále má na rtech jásavé halelujah. Takhle může prezentovat život Božího dítěte maximálně naivní nebo arogantní začátečník ve víře.

KATEŘINA LACHMANOVÁ - *Dvoji tvář lenosti*, (vyd. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 2000), str. 24 a 91

Vybrala Naděje Popelářová

ROZHOVOR

TENTOKRÁTE S IRENOU RAICHOVOU

Zástupkyně ředitelky Muzea romské kultury v Brně

Na začátek docela základní otázka: Kolik je na světě Romů a odkud k nám vlastně přišli?

Romové pocházejí z Indie. To je to jediné z jejich dávné historie, na čem se historikové shodnou. Navzájem se však mezi sebou přou, proč z Indie odešli, ve kterém století to bylo a kterými směry se vydali. Neví se ani, kolik Romů se tehdy vydalo na cestu. Odhaduje se, že v dnešní Evropě žije 6 milionů Romů. Vyskytují se v každém evropském státě a mimo nejteplejších míst Afriky a Austrálie snad i na celém světě.

Ti všichni tedy tvoří jeden romský národ?

Nevím, jestli je možné použít termín „národ“. Romové nejsou jednou uzavřenou skupinou, která by byla stejná ve všech státech světa. Nejsou stejní ani v rámci naší republiky. Na to se často zapomíná. V našem českém kontextu musíme odlišovat Romy usdlé a Romy olašské. Usdlí pochází z 90 procent ze Slovenska a přišli k nám po roce 1945. Romové olaští jsou kočovní, neboť do r. 1959, než vyšel zákon o zákazu kočování, kočovali a do jisté míry kočují dodnes. Pohybují se v automobilech, nejčastěji v mercedesech po celé republice. Není pro ně problém navštívit příbuzné, rodinu a známé v Olomouci, druhý den v Brně a třetí třeba v Poděbradech, cestování mají zkrátka v krvi. Rozdíl mezi usdlými a olašskými Romy je veliký. Nejen v tradicích, ale i v jazyce. Olašský dialekt je natolik jiný, že když Olaši nechtějí, aby jim usdlí Romové rozuměli, budou mluvit takovým jazykem, aby jim zkrátka nerozuměli. Další rozdíl je vizuální. Olašské ženy jsou kulatější, tučnější, často si odbarvují vlasy, muži nosí pokrývku hlavy, všichni se zdobí zlatými šperky, prsteny, přívěsky. Je to tradice a nutnost z doby kočování, kdy zlato představovalo jediný způsob, jak mohli kočovníci hromadit a zároveň dávat stále na obdiv svůj majetek.

Dá se říci v jakém poměru jsou tyto dvě skupiny u nás?

Olašských Romů je u nás asi 10%. Je to skupina, kterou je hodně vidět. Je izolovaná, protože se žení a vdávají mezi sebou a málokdy přijmou někoho zvenku. Tím si uchovávají tradice a spřízněnost. Mají nepsané romské zákony, které jsou pro ně důležitější než zákony majority (většiny), mezi kterou žijí. Pokud se proti nim proviní, jsou souzeni zvláštním romským koncilím - soudem, který se jmenuje *kris* a zasedá v Ostravě.

V čem je jejich zákon odlišný?

Mezi prohřešky nepatří například krádež, neboť pro Olašské Romy představuje tradiční způsob obživy, kterou v olašské - a vlastně v celé romské komunitě obecně - zajišťuje vždy žena. Olaští muži se živí obchodem. Dříve s koňmi, nyní s automobily, zlatem a v poslední době, bohužel, často také s drogami. Ostatní práce - a obzvláště ta manuální - je pro ně potupou - jak pro muže, tak i pro ženy. Ty však navíc musí zabezpečit domácnost, nakrmit a ošatit děti a peníze na to získávají kde se dá: žebrotou, hádáním z ruky, krádeží. Proto je schopná olašská žena vysoce ceněna a je dodnes zvykem, že olaští muži za svou nevěstu platí její rodině. Pokud je žena panna, je zdravá a navíc umí pít, tančit a je zručnou kapsářkou, může si její rodina za ní požádat i 1/2 milionu korun.

To tedy můžeme být rádi, že Olachů u nás ještě není tak mnoho.

Olachů je skutečně málo, ale protože kradou více než Romové usazení, jsou víc viditelní. Lidé si myslí, že Romové kradou všichni a neberou v potaz, že většinu krádeží má na svědomí jen nepatrná část jejich společnosti.

Mohu se ještě zeptat, proč se jim nemá říkat Cikáni?

Slovo *Rom* je *etnonym* - tak Romové označují sami sebe. Název *Gypsy* je odvozen od anglického slova *Egyptian* a označení *Cikán* pochází z německého slova *Zigeuner*. Od roku 1971 je ustaven oficiální název *Rom*, což romsky znamená „člověk“. Romové si totiž často neříkají křestními jmény, ale říkají si „člověče“ - „o Rom“. Sami to používají a preferují a nemají rádi, když jim řeknete Cikáne, i když sami se tímto termínem občas označují. Je to proto, že slovo *cikán* je spojováno s hanlivým přívlastkem. Možná vás bude zajímat, jak se slovo „cikán“ dostalo do našeho slovníku. Když Romové putovali z Indie, dostali se přes Malou Asii do Turecka, kde se nacházela oblast zvaná Malý Egypt. Zde jsou popsány skupiny, které oblečením a zvyky a mluvou připomínají Romy, jak byli později známi v Evropě. Někteří historici se domnívají, že zmínky o těchto lidech v Turecku a Řecku jsou prvními zmínkami o Romech v Evropě. Odhaduje se, že Romové odcházeli z Indie v několika vlnách v 9-10. století, přes Persii, Turecko a Řecko, kde se také nachází hora Athos, kde sídlila sekta jménem *Athinganoi*, což se překládá jako „nedotknutelní“. Romové byli součástí indické kastovní společnosti, ale není jasné, ke které kasty patřili. Podle některých patřili Romové k té nejnižší, jiní naopak vyzdvihují, že patří k jedné z nejvyšších vrstev a proto nechtěli, aby se jich dotýkalo ostatní obyvatelstvo. Podle jména sekty na hoře Athos - *Athinganoi* se kořen slova „thing“ změnil užíváním na zink - zik a je z toho *Zigeuner* - česky *Cikán*. To je lingvisticky ověřený vývoj slova „cikán“.

Ví se, jak byli Romové v zemích, kam přišli přijímání?

To bylo velmi různé. Historky, proč přišli do Evropy, si většinou vymysleli sami. Mezi nejatraktivnější patří, že byli kováři, kteří kovali hřeby na kříž Ježíše Krista a odmítli ukovat ten čtvrtý a proto má Ježíš nohy sbité jen jedním. Ale v podstatě byli přijímání velice dobře, protože zaplnili skulinu ve společnosti, která tu byla. Nechtěli půdu, cestovali, takže feudální společnosti nebyli na obtíž. Živili se pracemi, ke kterým půdu nepotřebovali: kotlářství, kovářství, korytářství, výroba tkanic, košťat, hudebníci, baviči apod. Zajímavé je, že většina vojsk najímala romské kováře, protože ti nepotřebovali k práci chalupy, neboť jejich dílna byla mobilní. Potřebovali akorát díru do země, ohniště a kovářinu, kterou nosili s sebou. Zapíchli ji do země a v tureckém sedu pracovali. Tento způsob kování je další věcí, na kterou se poukazuje v souvislosti s Indií. V Indii jako jediné zemi na světě se do dneška ková stejným způsobem. Tento kulturní znak dokazuje, že Indie jako země původu je správně určena.

To znamená, že v minulosti Romové netrpěli žádným bezprávím?

Všecko se změnilo v roce 1556 mandátem císaře Ferdinanda I., který prohlásil, že Romové nežijí křesťanským způsobem života. Nechodí do kostela, sňatky uzavírají nadivoko, mají děti mimo manželství, kradou a dělají nejrůznější věci, které se s křesťanskou kulturou neslučují. Od toho roku 1556 začíná pronásledování Romů, které bylo velmi kruté. Ve chvíli, kdy Romové překročili hranici města, kam byl pro ně vstup zakázán, byli muži zabíjeni a ženy všelijak poznamenávány. Výstraha se jim znázorňovala obrázky, protože Romové neuměli číst. Při první návštěvě urežávání různých částí těla, při druhé byli panování Marie Terezie a Josefa II. Ti zjistili, že zde mají obrovskou skupinu Romů, kteří ačkoli žijí na jejich území, neplatí daně, neobdělávají půdu, děti nechodí do školy apod. A tak buď z prospěchářských, či z osvěcených důvodů Marie Terezie Romy usadila.

To však musel být veliký zářez do jejich způsobu života.

Málokdo ví, že s nástupem vlády Marie Terezie a Josefa II. přestávají čeští Romové kočovat. Teprve v tuto chvíli se začínají dělit na kočovné Romy olašské, kterých bylo málo, a na Romy usdlé. Jedna z prvních romských osad na Moravě byla ve Svatobořicích a Černovicích u Brna. Tyto osady byly velice primitivní. Baráčky byly někde za vesnicí, podobně jako to dneska najdete na Slovensku. Od doby Marie-Terezie museli Romové chodit do školy. Museli se oblékat po evropsku a nesměli mluvit romsky. Když dítě do školy nechodilo, mohlo být odebráno rodině a dáno do rodiny usazené. Muži museli

pracovat, ženy též, a odvádět daně. Tento záměr se Marii Terezii podařil a i po skončení její vlády to stále fungovalo. Odhaduje se, že velice málo Romů se pak vrátilo k tomu kočovnému způsobu života. Nic nového se pak nedělo, až do roku 1928, kdy bylo sčítání lidu. Tehdy se spočítalo, že na území Čech a Moravy žije přibližně 6.000 Romů, což je velmi malé číslo v porovnání s dneškem.

Na Slovensku byla situace stejná?

Na Slovensku to bylo jinak, protože v 16. a 17. století docházelo na Balkáně k rozšíření Osmanské říše. Islám přijímal Romy mnohem vstřícněji než křesťanství v západní Evropě. Spousta Romů ze Španělska, Portugalska a dalších západních křesťanských zemí se začala stahovat na Slovensko a dále na Balkán. Z těchto důvodů dnes největší procento Romů žije na Slovensku, v Maďarsku, Rumunsku a Bulharsku. V době před druhou světovou válkou, kdy jich v Čechách a na Moravě žilo 6 tisíc, bylo jich na Slovensku více než 100 tisíc. Nepoměr byl obrovský.

O tom, co se dělo s Romy za války, se u nás dlouho nemluvalo.

Seznamů z roku 1928, kdy byli u nás Romové sečtení, využil Hitler, aby bezproblémově našel Romy po celých Čechách a Moravě. V podstatě byli vyhlazeni. Ti kočovní ještě odtáhli nebo unikali, ale čeští a moravští usazení Romové, kteří s obyvatelstvem docela splynuli, včetně například nošení moravských krojů, byli téměř vyhlazeni. Ze zbytků těchto moravských rodů pochází celá současná romská inteligence. Třeba Holomkovi nebo Danielovi, to jsou tradiční romské rodiny, které zde byly usazeny od dob Marie Terezie. Hitler využil těch seznamů a téměř všechny je vyhladil. Po válce se jich vrátilo jen 456 z 6 000. Valná většina jich prošla dvěma tábory – Lety u Písku a v Hodoníně u Kunštátu. Nebyly sice koncentrační, ale pracovní a sběrné a ve chvíli, kdy byly zrušeny, všichni lidé byli odtamtud posláni do Osvětimi. Kdo neutekl, domů se již většinou nevrátil.

Jak tomu bylo na Slovensku?

Na Slovensku, které bylo pronacistickým státem, paradoxně Hitler Romy vyhladit nestihl. Skrývali se někde v lesích a nebyli cíleně vyhlazováni. Ztráty na životech jsou tedy podstatně menší. Po roce 45, kdy se tyto dva státy zase spojily, se přesunem Romů řešila obrovská sociální zátěž na Slovensku a obrovské prázdné prostory a pracovní místa na české straně. Romové i Slované odcházeli do našeho pohraničí a v 50.–60. letech i do průmyslových center, jako jsou severní Čechy, Mostecko, Ostravsko a okolí Prahy. Migrace lidí byla v období těch dvaceti let neskonálá. Dnešní Romové jsou výhradně potomci slovenských Romů.

Dá se říci, že tím komunisté Romům pomohli, nebo spíš založili na většinu pozdějších problémů?

Problém byl v tom, že komunisti, ač to mysleli dobře, začali ze špatného konce. Romové na Slovensku žili v chatrčích sbitých z přírodního materiálu, z větví, prken, vyklepaných plechů, hlíny, prostě z věcí, které jsou zdarma. V těchto osadách se žilo v jedné místnosti, bez tekoucí vody, vařilo se venku, spalo se na zemi. Komunisti nastěhovali lidi z těchto chatrčí a polozemljanek do domů a bytů našeho typu. Neuvedomili si, že Romové neumějí v těchto prostorách bydlet. A nenaučili se to dodnes. Těm, kteří sem tehdy přišli, nikdo neřekl, co je sklo, splachovací záchod, koupelna, a proto to nemohli naučit ani své děti. Další důležitá věc, na kterou komunisti zapomněli, je rodové uspořádání romské společnosti. Ta funguje na základě patriarchální společnosti. Celou skupinu vede muž – otec nebo dědeček a celá široká rodina je na ně navázána. V momentě, kdy třeba nemají peníze, mohou si půjčit od sester, švagrových a na nějaký čas vystačit. Ale ty domy, ať už byly po Němcích, po Židech nebo nově postavené, byly stavěny pro jednu rodinu, tj. otec, matka a dvě, tři děti. Ale ne pro takové množství dětí.

Možná by pomohlo, kdyby rodinné klany mohly žít dál pohromadě.

Když Romové začali přicházet ze Slovenska, byl vydán zákon, že každý okres musí mít 5procentní romskou menšinu, aby se to rovnoměrně rozdělovalo. To znamená, že ty rodiny cíleně rozstrkali. Když ale přišla první nouze, a ta přišla velmi rychle, Romové si neměli od koho půjčit. Nedovedli v tomto uspořádání žít. Proto se nastěhovali třeba k sestře, která bydlela se svou rodinou v bytě pro jednu rodinu a pak se obě tyto rodiny nastěhovaly třeba k babičce do Mostu a vzniklo to, čemu komunisti chtěli zamezit, že se skupina rodin třeba z Michalovců soustředila na Mostecku či Ústecku. Ten nucený způsob života nebyli schopni zvládnout, protože podmínky byly zcela jiné, než jaké potřebovali.

Dá se říci, že odtud pramení většina problémů, které dnes s Romy jsou?

Bydlení, způsob obživy a všechny ty nepříjemnosti a střety s majoritní společností vznikly z toho, že vedle sebe žijí dvě výrazně odlišné skupiny lidí, kterým nebyl dán prostor, aby se sžily. Pro nás, majoritní společnost, má romská skupina spoustu nepříjemných znaků: jsou hluční, žijí večer, chtějí se hodně bavit, mají jiný přístup k práci, prostě žijí jinak. Ale tím, že byli dáni v takové koncentraci do prostoru vedle nás, nejsme schopni se s tím ani jedna skupina vyrovnat.

Mohl by evangelický farář něco pro Romy udělat?

Pro Romy je evangelické náboženství neatraktivní. Pokud nemají obrázky, zpěvy a interaktivní komunikace, neudrží je to. Naopak mám informace, že Romové byli nadšeni jehovisty nebo adventisty. Zlí jazykové však říkají, že tam šlo o peníze. Sama znám jen málo Romů, kteří jsou jiného vyznání než katolického. Oni se s touto vírou sami již tradičně spojují. Jejich komunita církev příliš nepotřebuje, ale víru v Boha má každý Rom. Rom by vám nikdy neřekl, že je ateista. Na Slovensku je však pár Romů luteránů. Pokud je to rodina tradiční, potřebuje faráře jen na to, aby jejich člověka pochoval, protože Romové mají spoustu zvyků, které nám křesťanům mohou připadat pohanšské, a které jsou s pohřbem a se smrtí spojeny a je potřeba je dodržovat. Farář je jen zástupce oficiální majority, který potvrdí, že nebožtík je v hrobě. Stejně křest novorozence, který je v životě člověka důležitější než např. svatba, je spojen s tradiční vírou v duchy. Dítě je ohroženo zlými duchy a pokud není pokřtěno, je v nebezpečí.

V Brně bylo nedávno otevřeno romské muzeum, kde pracujete. Můžete nám o něm něco říci?

Romské muzeum sídlí na adrese Bratislavská 67 v Brně. Nyní je pro veřejnost otevřeno „skleněných“ obrazů Rudolfa Dzurky, a to od středy do neděle od 10.00 do 18.00 hodin. Ve školním roce také pořádáme přednášky pro veřejnost, každé třetí úterý v měsíci od 16.00. Pro příští rok připravujeme témata se zaměřením na Romy žijící v ostatních státech Evropy, např. v Maďarsku, Slovensku, Ukrajině a v Polsku. Jedno pondělí v měsíci probíhá promítání romského filmu, které pořádá skupina Barevný svět. Přednášky i filmy jsou zdarma pro všechny zájemce. Chodí k nám hodně studenti, učitelé, novináři, důchodci. Když je rozebíráno romské téma, chodí i Romové. Můj osobní názor je, že se s Romy dá pracovat jedinečně na základě osobního kontaktu a také je lze oslovovat přes jejich děti (od 5 do 15 let). Úspěšná spolupráce může nastat tehdy, kdy romské děti přicházejí a pracuje se s nimi individuálně a když mají pocit, že se na práci podílejí. Ne „pojd', já ti pomůžu“, ale „pojd', budeme to dělat spolu“. Tak jedinečně to může fungovat. Muzeum rovněž pořádá odpolední výchovně-vzdělávací programy pro děti, ale v poslední době jsme částečně upustili od toho, že to bude cílevědomá výchova a aktivity, které někam směřují. Děti, které zrovna nemají co dělat a byly by na ulici, přijdou a my s nimi pracujeme. Ale když chceme dělat něco cíleného, musíme za jejich rodiči vždy osobně, získat jejich důvěru a především jejich „jil' o“ - srdce, jak sami říkají.

Ptal se Jiří Gruber.

CO BYLO NA SYNODU

Letošní synodní schůze byla třetím shromážděním 30. synodu. Jako již obvykle, začala ve čtvrtek večer a skončila práci v sobotu večer, oficiálním zakončením pak bylo nedělní bohoslužebné shromáždění. To vše 17. až 20. května.

V programu bylo projednání 33 někdy docela rozsáhlých tiskových materiálů, 45 návrhů z konventů a dalších asi 30 návrhů vzniklých přímo na synodu. Jak je vidět, bylo toho dost. Pokusím se o stručný průřez programem a výsledky jednání.

Synod tvoří kromě synodní rady a zástupců fakulty poslanci ze seniorátů, což je 80 lidí, a kromě toho poradci s poradním hlasem ze zástupců mládeže, studentů fakulty, Diakonie a jiní. Schůzi pozdravilo několik hostů - zástupců převážně zahraničních církví. S vděčností jsme přijali zprávu o odpuštění části dluhu, který církev měla z nové budovy fakulty, od zástupce HEKSu (švýcarské obdoby Jeronymovy jednoty, která nám pomohla půjčkou).

Synodní shromáždění hodnotí jako svůj povinný úkol práci církve za uplynulé období, což znamená vyhodnocení zpráv synodní rady, poradních odborů a dalších církevních orgánů, schválení výsledků hospodaření a rozpočtu. Podstatnou měrou bylo vše vyřešeno a přijato, avšak ne bez rozhovorů, připomínek a korekcí. Synod přijal také menší zvýšení platů církevních pracovníků a zadal práci na reformě platového řádu. I přes setrvávající stav ve financování církvi stále roste podíl, kterým platy svých pracovníků církev financuje sama.

Je také obvyklé, že synod vytváří a přijímá dokument, který směřuje ven - mimo církev. Letos jsme se zabývali materiálem o vztahu křesťanů a Židů - jak se ukázalo, jde o velmi citlivou záležitost teologicky i v souvislosti s nedávnou historií, a tak zatím závěr učiněn nebyl. Odeslali jsme také dopis České televizi s kritikou postupného omezování křesťanského vysílání.

Církev, byť všelijak zkostnatělá, začíná také používat moderních možností komunikace pro svou práci, a tak se bude pracovat nejen na zlepšení internetové prezentace, ale na síti se objeví také sbírka kázání (to jsme navrhli u nás v seniorátu). Přijali jsme s potěšením i záměr spořilovského sboru přesunout své sídlo i práci tam, kde je jí nejvíc třeba - na sídliště v Jižním Městě.

Jako vždy byla významná část jednání vyhrazena pro práci na úpravách církevních řádů. Bezesporu nejvýznamnějším bodem bylo jednání o vzniku církevního soudu (orgánu, který by sloužil k výkladu a rozhodování ve věcech církevního práva). S definitivní platností byl nakonec tento návrh odmítnut - přes velmi důkladnou přípravu a po projednání v konventních shromážděních. Zdá se, že přes chybějící právní kapacitu v církvi, obtíže, které vznikají při složitých právních rozhodnutích i někdy nedůsledná rozhodnutí pastýřských rad, které řeší konflikty a přestupky v církvi (to vše hovořilo pro zřízení soudu), synodálně i církev sama neshledala dost biblických důvodů pro zřízení takové instituce.

Synod do řádů naopak doplnil pravidla pro povolávání farářů, přijal statut personálního fondu, z něž jsou částečně hrazeny mzdy církevních pracovníků, schválil pravidla jáhenské praxe. Těmito pravidly byl ucelen systém, který upravuje možnost povolání do kazatelské práce na sboru i ty, kteří nevystudují teologickou fakultu, ale pouze některý z nižších vzdělávacích stupňů, například Vyšší odbornou biblickou školu. I to je vzhledem k nedostatku kazatelů významný počín, který může pomoci rozšířit práci církve.

Do řádu pro kazatele byla začleněna povinnost zachovávat mlčenlivost o důvěrných věcech ("zповědní tajemství"), která byla dříve nejasně formulována.

Nejtěžšími záležitostmi na synodním jednání bývají řešení konfliktů v církvi nebo těžké prohřešky jejích členů - to probíhá v uzavřených zasedáních a ani tentokrát nás takové záležitosti neminuly. Zdá se, že je pro nás těžké nazvat hříchem hříchem či označit viníka, byť by situace byla sebejasnější. Asi se nám zdá, že tím bratra či sestru odsuzujeme, byť takové hodnocení není odsouzením a může být i svým způsobem osvobozující.

Naše církev je členkou tzv. leuenberského společenství, což je sdružení křesťanských církví, které chtějí jít dále při spolupráci, než jen se vzájemně respektovat a uznávat svátosti, ale také vzájemně se zastupovat při práci v místech (tam, kde jsou členové jiné církve vzdáleni svému sboru a mohou se zapojit do blízkého sboru církve sesterské). Synod přijal některé návrhy, které takovéto možnosti rozšiřují.

Letošní synodní zasedání však mělo také svoje téma - katechezi. Po mnoha letech, kdy byla jednání pouze smrtí návrhů, diskusí a hlasování, se objevil jeden večer, kdy jsme se mohli sdílet v tezi dobře připraveném rozhovoru o důležité oblasti života církve a nemuseli se nutit do nějakého přijatelného a odhlasovatelného závěru. Mohli jsme se zamýšlet nad důležitostí předané informace (či příběhu) při vedení k víře a toho, jak jinak sdělovat to, co je lidskými schopnostmi nesdělitelné. Mimochodem, vyčlenit určitý čas synodního jednání pro takovou věc vymyslel a prosadil při minulém zasedání bratr farář Pavel Kalus. Příště bude o tom, co očekává sbor od faráře a naopak. Už se těším.

Milan Ryšavý

S NEDĚLNÍ ŠKOLOU NA VÝLETĚ

Po dvou letech plánů vypravit se s nedělkou do Znojma se to konečně podařilo! Pozvání znojemského sboru na neděli 10. června nakonec přijalo 32 duší z obou našich sborů. Úmyslně užívám tohoto obecného slova, neboť nejmladšímu ještě nebyl rok, a nejstarší jistě mnohokrát přesáhl věk človíčka nedělkou povinného. Tak je to dobře!

Na bohoslužbách jsme spolu s členy sboru zaplnili sborový sál do posledního místečka a slyšeli od sestry farářky Kačenové nejen kázání "jak má být", ale i povídání s flanelografem, a dokonce shlédli v provedení zbytku Kačenovy rodiny hrůzostrašně začínající scénku, která nakonec překvapivě promluvila k tématu o boji víry.

Po obligátní "kávě a čaji" jsme se ponořili ne do víru, ale nádherného klidu krásného historického města a pak ještě hlouběji - do jeho podzemí. Moc jsme se nebáli, ani když na chvíli zhasli. Až bylo hloubek dost, poseděli jsme u oběda v hospůdce a vyrazili výš - tentokrát na věž. Vyhlídka na město byla z 60 metrů dokonalá, a tak nevadily ani mlhy bránící v pohledu dál do kraje. Toho jsme si užili z hradeb znojemského hradu (jak se ukázalo, nebyl ani trošku zřícený, jak někteří původně mínili). Pak už jsme jen sedli do vlaku či auta a hurá domů. Nevím jak ostatním, ale mně se to líbilo. Pojeďte příště s námi!

Mr

BYLO

SBOROVÝ VÍKEND NA BLAŽKOVĚ

Od pátku 26.5. do neděle 28.5. vyrazila část našeho sboru na sborový víkend na Blažkov. Složení bylo různorodé: sešli jsme se rodiny (s dětmi i bez dětí), skauti i osamělí jednotlivci.

Všichni jsme se sjeli v pátek vpoledvečer - někteří kolmo, jiní dali přednost pohodlnějšímu autu či vlaku. Přivítala nás májová Vysočina s vonícími loukami, svěžími lesy a jasně zelenými, žlutými a hnědými poli. Sotva jsme z chatěk vymetli pavučiny a vytřepali po zimě zaprášené matrace, byla společná večeře a po ní následovala první část biblického programu. Ten byl celý víkend věnován knize Ester, krásnému a radostnému příběhu Boží záchrany Izraele.

Sobotní dopoledne jsme částečně strávili opět nad knihou Ester, částečně pak na procházkách či při hrách. Odpoledne část účastníků vyrazila na výlet na zříceninu hradu Mitrov. Někteří se vydali na kolech, ostatní pěšky. (Nutno dodat, že odkázání pouze na nejjednodušší dopravní prostředek, který byl člověku dán, tj. své nohy, dorazili pěší díky lepšímu orientačnímu smyslu na Mitrov dříve než kolaři.) Podvečer byl opět věnován biblickému programu a večer následovalo několik společných laškových her a sportovních klání.

V neděli potom, po opětném zamýšlení se nad knihou Ester, dobrém obědě a závěrečném úklidu, nám nezbyvalo nic jiného, než se rozjet domů, vybaveni komářími štipanci a pěknými vzpomínkami.

Olga Navrátilová

UKÁZKA SPLNĚNÍ JEDNOHO Z ROZVERNÝCH VEČERNÍCH ÚKOLŮ:

Napiš pomocí jednoslabičných slov pojednání na téma "Náš sbor."

Náš sbor je pln děv a žen, tu a tam je i muž. Je tu stár i mlád, tlust i tenk. Duch však pln tu jest. Je tu chrám a v něm dav. Vše má furt hlad. Kde však ten zob vzít? Brav a skot zmiz v dál. Chléb ztvrd, med zkys, džem je fuč, čaj vysch, sýr shnil ... Leč dav přec chce jíst.

Žalm už ztich. Jen ryk a vztek tu zní. Kněz má však tip, jak dál.

"Kdo z vás má zob?"

Šprt špit: "Já mám mls!"

Kněz výsk: "Dej ho sem!"

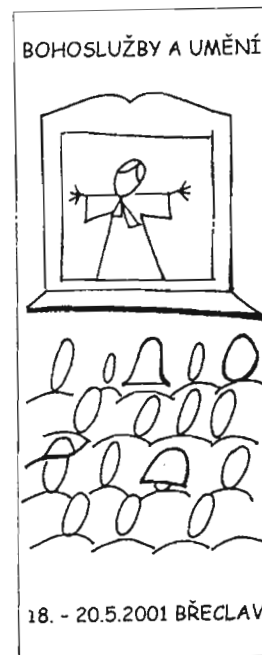
Pak jej vzal, řka: "Dík Ti vše vzdej."

Mls křup, křup, křup. Dav ztich. Zub kous. Jí dva, jí tři, jí jich pět, pak šest. Jí vše.

Tak náš Pán zob dal. Ó dík!

BYLO

JARNÍ ŠKOLKA MLÁDEŽE V BŘECLAVI (18.-20.5. 2001)

Jako každý rok, i letos se sešlo mládí brněnského seniorátu, tentokrát v Břeclavi. Jak jste možná mnozí zaregistrovali, školka nesla název BOHOSLUŽBY A UMĚNÍ. Jednotlivé programy se pak měly věnovat vztahu bohoslužeb a divadla, resp. hudby. Další kulturní program byl jen logickým vyústěním toho tématu.

V pátek večer vystoupil divadelní soubor Regina, jehož členy jsou studenti místního gymnázia. (Za zmínku také stojí, že hlavními aktéry tohoto souboru jsou potomci původních členů.) Regina se orientuje na dramatizaci poezie. My jsme měli možnost shlédnout představení Záhořovo lože. Předlohou byla, jak jinak, jedna z Erbenových balad. Především píseň Jsem akční hvězda dostala publikum do varu.

V sobotu dopoledne proběhly pod souhrnným názvem "bohoslužby a divadlo" dvě přednášky. Ujali se jich pánové Petr Oslzlý a Štěpán Hájek. První přednáška byla spíše teoretická. Poodkryla společný původ a úzký vztah mezi bohoslužbami a provozováním divadla. Po krátkém historickém přehledu byla pozornost zaměřena na porovnávání charakterů těchto institucí, jejich podobu, cíle a poslání. V samotném závěru první části jsme se podívali na krátký film o vzniku a průběhu mezinárodního divadelního představení, které provedlo divadlo Na provázku spolu s několika evropskými soubory v Dánsku. Jednalo se o ztvárnění Komenského Labyrintu světa v netradičních prostorách staré továrny. Druhá přednáška byla pohledem faráře, který má se spojením bohoslužeb a divadla řadu zkušeností. Ve svém povídání týkajícím se

hornodubenecké Parésie zmínil problémy, s nimiž byl nucen se vypořádat on jako farář, staršovstvo i celý sbor. Řada postřehů a připomínek (o tom, jak sbor celou akci vnímal, o reakcích okolní společnosti atd.), byla velmi zajímavá a možná i podnětná.

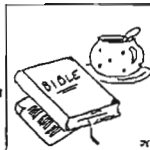
Odpolední program byl ochuzen o přednášku Martina Dohnala, ale i tak bylo čím zaplnit volný čas. Probíhaly sportovní volitelné programy (fotbal, volejbal, "frízbi"), procházka po Břeclavi - návštěva nového katolického kostela, prohlídka zámku (zvenčí) či výstavy fotografií v nově opravené synagoze. Dalším odpoledním programem byl koncert Slávka Kleandra.

Večer vystoupil Petr Váša s ukázkami svého "fyzického básnictví". Jeho netradiční představení mělo, možná až nečekaný, úspěch. V závěru byla možnost položit mu několik otázek, čehož jsme plně využili.

V neděli ráno proběhly služby Boží s vysluhováním večeře Páně. Pak dění nabralo tradičně rychlý spád: zpívání před kostelem, oběd, loučení a odjezd.

Mám-li školku zhodnotit, musím si všimnout několika věcí zvlášť. Zaprvé je třeba podotknout, že šlo o první akci organizovanou novým SOMem. Program se vyvedl a ani po organizační stránce nedošlo k výrazným zádrhelům. Na druhé straně byla organizace o to jednodušší, o co bylo na školce méně účastníků. Sdělování programových změn i samotné shromažďování se bylo rychlejší a přesnější. Právě účast je druhou věcí, o které se chci zmínit. Fakt, že přijelo méně lidí než v minulých letech zřejmě není vinou organizátorů (už na minulé školce ve Znojme byla nižší účast). Jde spíše ojev spojený s jakousi výměnou generací (průměrný věk účastníků školky byl nižší odhadem asi o pět let) a úbytkem mládežníků vůbec. V této chvíli je otázkou jednotlivých sborů a především SOMu, jak se s touto situací vypořádá.

Daniela Ryšavá

POTŘEBUJEME DUCHA SVATÉHO?

V Janově evangeliu v kap. 7, 1-13 slyšíme o údivu, který vyvolává Ježíš svými skutky, jimiž uzdravoval a jednal jako ten, který má moc. Přesto se zdržoval nejvíce v Galilei a nechtěl jít do Jeruzaléma, jak po něm žádali i jeho vlastní bratři, aby se uvedl ve známost. "Můj čas ještě nenastal," zdůvodňoval své rozhodnutí Pán Ježíš. Tento výrok nám jistě připomíná knihu Kazatel: "Všechno pod nebem má svůj čas." Takové zdůvodňování mnohých situací používáme i my často ve svém běžném životě. Říkáme: "Tomu ještě nerozumíš, počkej, až budeš větší, až dospěješ, až budeš mít zkušenosti, až tě život naučí..." Jsme si tedy vědomi, že člověk nemá vždycky schopnost určité věci přijmout, pochopit nebo rozpoznat. Teprve v určitém čase, mnohdy v krajních situacích ohrožení, nemoci, úzkosti či radosti a záchranu je schopen pochopit nový rozměr svého života. Nastal pravý čas pro nové obzory poznání, které se mu otevřely.

Náš pozemský život nás vede k přirozenému vyspívání, nutí nás k duševní činnosti a vzdělávání se, ale život duchovní nám musí otevřít Pán Bůh sám, v pravý čas naší připravenosti. V Janově evangeliu, v kap.16., hovoří Pán Ježíš o funkci Ducha svatého, který světu zjeví pravdu Boží, oznámí jeho vůli, oslaví Ježíšův čin oběti a lásky a svět ho pochopí, když bude hledat a prosit. Bůh pro lásku Kristovu prolomí Duchem svatým bariéru naší nevědomosti. Stalo se tak několikrát ještě za Ježíšova působení, když se Pán tázal učedníků, zda vědí, kdo je. Učedníci ještě váhali, někteří chtěli i od něho odejít, ale Petr pojednou promluvil, jako když se protrhne mlha v lidském vědomí: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života... Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého" (J 6 a Mt 16). Pán Ježíš Petrovi odpovídá: "Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích" (Mt 16,17). Do života tělesného a duševního vešel život duchovní, který tolik potřebujeme.

Pán Ježíš říká, že pro nás je vhodný čas stále, ale musíme vcházet na cesty Boží svými modlitbami, meditacemi, četbou Písma, účinnou láskou, pokáním a důvěrou v Boží moudrost. To vše nám může otevřít dary Ducha svatého, které se vylévají na tuto zem. Pro každého z nás je ten pravý čas připraven; čas, kdy k nám promluví Bůh skrze Ježíše Krista a sílu Ducha svatého. Proto zpíváme v jedné písni: "Přijď, ó, Duchu přesvatý..., navštiv svoji vinici." Prosme tak i ve svém srdci a náš duchovní život se otevře k poznání veliké slávy v Bohu, Synu i Duchu svatém.

MODLITBA: *Duchu svatý, který přicházíš k nám z lásky a oběti našeho Pána, prosíme tě, abys prolomil tmou našeho duchovního života a vnesl do našeho nitra své dary. Dej nám poznat, že v našem čase jsi s námi a jsi ochoten prozářit naši nevědomost, když ti vycházíme ustříc svou modlitbou. Pozvedáme k tobě, Bože Otče, Synu i Duchu svatý, celé své srdce a slavíme tě. Amen.*

PÍSEŇ 371

*Domácí pobožnost pro nás připravila sestra Mil. Skálová,
farářka Československé církve husitské.*

BRNO I

ČERVENEC

1. 7.	Bedřiška Köhlerová	94 let
2. 7.	Ester Kamínková	70 let
2. 7.	Vlasta Michalská	80 let
3. 7.	Františka Dobrovolná	90 let
4. 7.	Božena Freislebenová	84 let
4. 7.	Alena Velebová	50 let
5. 7.	Vlastimila Doláková	82 let
5. 7.	Krista Pilátová	92 let
6. 7.	Erika Čvandová	10 let
7. 7.	Jitka Najbrtová	50 let
7. 7.	Libuše Plívová	82 let
7. 7.	Zdenka Štěpánová	60 let
8. 7.	Růžena Burgetová	75 let
10. 7.	Miroslav Zezula	60 let
10. 7.	Hilda Žáčková	75 let
11. 7.	Vincent Lacko	89 let
12. 7.	Anna Smutná	75 let
12. 7.	Marie Veverková	93 let
14. 7.	Marie Müllerová	83 let
14. 7.	Emil Stehlík	95 let
19. 7.	Alois Béhal	88 let
20. 7.	Alena Nagyová	50 let
20. 7.	Iva Ptáčeková	50 let
22. 7.	Jiří Kepík	60 let
23. 7.	Alžběta Moczková	90 let
24. 7.	Květa Válková	80 let
26. 7.	Lydie Brettschneiderová	83 let
26. 7.	Anna Syptáková	88 let
27. 7.	Hana Winklerová	70 let
27. 7.	Jochýnková	60 let
27. 7.	Miroslav Maláč	30 let
29. 7.	Jiří Stratil	50 let
30. 7.	Iva Adamová	10 let

SRPEN

1. 8.	Bohumil Nykodým	86 let
6. 8.	Jarmila Nováčková	60 let
7. 8.	Jiřina Boháčková	60 let
8. 8.	Josefa Příkrylová	80 let

11. 8.	Dana Rovnerová	50 let
13. 8.	Věra Slámová	89 let
15. 8.	Adolf Müller	82 let
15. 8.	Blahoslava Ondrová	86 let
18. 8.	Jaroslav Šutera	80 let
20. 8.	Božena Tomková	85 let
26. 8.	Tomáš Zahradník	10 let
28. 8.	Petr Horňák	10 let
29. 8.	Naděje Luklová	82 let
29. 8.	Jana Věžníková	10 let

ZÁŘÍ

1. 9	Sabina Flajzarová	84 let
3. 9	Alena Stratilová	40 let
4. 9	Helena Vintrová	30 let
5. 9	Marie Matochová	88 let
6. 9	Miroslav Plíva	82 let
6. 9	Drahomíra Matulová	70 let
12. 9	Pavel Freisleben	50 let
13. 9.	Vlasta Lidická	89 let
14. 9.	Lýdie Zukalová	40 let
17. 9.	Eva Matoušová	30 let
18. 9.	Miroslav Turek	50 let
19. 9.	Miroslava Koláčková	30 let
21. 9.	Václav Matoulek	50 let
24. 9.	Jaroslav Hejtmánek	96 let
27. 9.	Věra Kubáčková	81 let
30. 9.	Anna Prudíková	85 let
30. 9.	Jan Bačák	94 let

Byli pokřtěni:

20. 5.	Denisa Balvínová, nar. 30.12.2000
27. 5.	Jana Grombiřková, nar. 29.8.2000
3. 6.	David Eliáš Lipenský, nar. 4.12.2000
10. 6.	Tomáš Dvořák

Rozloučili jsme se:

28. 5.	Josef Havránek, nar. 1908
--------	---------------------------

BRNO II

ČERVENEC

1. 7.	Věra Vinterová	75 let
2. 7.	PhMr. Sáva Vintera	84 let
5. 7.	Věra Vašíková	79 let
8. 7.	Věra Randýsková	77 let
10. 7.	Jaroslav Kudla	86 let
12. 7.	Jaroslav Brodský	78 let
17. 7.	Gusta Psotová	88 let
21. 7.	Zdeňka Švyhnosová	78 let
25. 7.	Jindřich Dobeš	92 let
27. 7.	Věra Zaoralová	83 let
28. 7.	Olga Strmisková	80 let

SRPEN

2. 8.	Marie Husáková	83 let
2. 8.	Hermína Fusková	90 let
2. 8.	Zdeňka Šimáčková	80 let
3. 8.	Emilie Kučíková	83 let
6. 8.	Gabriela Karásková	80 let
6. 8.	Albert Štěrba	82 let
7. 8.	František Matoušek	90 let
10. 8.	Jiří Staněk	79 let
10. 8.	Zdeněk Vojtišek	78 let
13. 8.	Zdenka Pokorná	75 let
15. 8.	Miroslav Kunz	82 let
18. 8.	Anna Radličková	88 let
22. 8.	Štěpánka Zálešáková	79 let
29. 8.	Věra Zemanová	83 let

60. výročí sňatku ("diamantovou svatbu") oslaví 27. 7. František a Marie Kašíkovi

V květnu jsme se rozloučili:

24. 5. Marta Pavelková, nar. 1924

ZE SBORŮ ČCE

BRNO - ŽIDENICE, JÍLKOVA 74

Farní úřad - Konečného 6, tel.
48538108

Bohoslužby - neděle 9.00 h

Program v týdnu během prázdnin
odpadá.

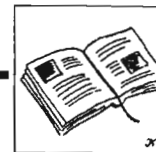
Sborový pobyt na Blažkově 11.-18. srpna

BRNO - HUSOVICE, NETUŠILOVA 26

Tel. 45212420

Bohoslužby - neděle 9.00 h.

Program v týdnu během prázdnin odpadá.

POUTNÍK PO HVĚZDÁCH

Chtěla bych vás upozornit na knihu rozhovorů s Erazimem Kohákem, kterou před několika týdny pod tímto názvem vydalo nakladatelství Portál a v knihkupectvích je k dostání za 209 korun. Otázky mu v ní kladou autoři o generaci dvě mladší, Jiří Zajíc a Roman Šantor. Čtenářům pak nabízejí originální setkání s tímto filosofem v několika rovinách. Profesor Erazim Kohák působí na filosofické fakultě Univerzity Karlovy a je veřejně známou osobností. Nedávno byl zvolen členem Rady České televize. Je evangelík, a i proto je zajímavé, jaké otázky mu pokládá Jiří Zajíc, katolík, který před čtyřmi roky vydal knihu Rozhovory s kardinálem Miloslavem Vlkem.

Životní příběh Erazima Koháka, syna Miloslava Koháka, který byl osobním tajemníkem ministra spravedlnosti Prokopa Drtiny a poválečným prezidentem Akademické YMKY, takže mu po Únoru hrozilo nemalé nebezpečí, je mnohdy velmi dramatický. Po roce 1948 Erazim jako patnáctiletý uprchl se svými rodiči z Československa a prožil 40 let v exilu. Čtenář ho může doprovázet na všech těchto cestách, sdílet Kohákovu osobní zkušenost s demokracií zejména ve Spojených státech a potom opět u nás po roce 1989, protože řádný profesor filosofie na Boston University Kohák se ihned po revoluci vrátil do vlasti, aby byl svou zkušeností nápomocen v osvobozené zemi. Autoři představují Erazima Koháka nejen jako filosofa a pedagoga a ekologa, ale především jako svědka, který se umí dívat, uvažovat o skutečnosti, citlivě ji vnímat a angažovat se tam, kde je třeba. V knize se setkáváme s křesťanem na cestě a můžeme zahlédnout, jak lidským životem prozařuje Boží záměr, pokud je člověk ochoten nechat se jím vést.

A tak tu najdeme odpovědi na mnohem víc otázek, než kolik jich autoři položili. Vznikla kniha moudrá, laskavá, pokorná a radostná a velmi, velmi zajímavá. Není to četba na jedno posezení, ale když si ji vezmete na dovolenou, budete mít i čas o ní přemýšlet. Určitě obohatí váš život jako třeba "nečekaný úsměv, dobré slovo, radost z knížky; radosti je dost, aby člověk mohl projít dnem s úsměvem," řečeno s Erazimem Kohákem.

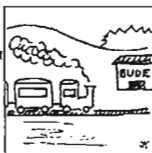
Eva Šimková

VÝSLEDEK SBÍRKY NA JERONYMOVU JEDNOTU

	rok 2000	rok 2001
Hlavní dar lásky Brno I	6 514	10 502
Hlavní dar lásky Rychmanov	933	995
Sbírka darů Brno I	28 767	33 000
Sbírka darů Rychmanov	3 260	3 500
Brno I celkem	39 474	47 997
Hlavní dar lásky Brno II	13 115	18 625
Sbírka darů Brno II	31 340	34 805
Brno II celkem	44 455	53 430

BUDE

JIMRAMOV 2001 - 12. ROČNÍK FESTIVALU 23. - 26. SRPNA 2001

ČTVRTEK 23. 8.

18.00 - promítání filmů Morgiana a Holubice - kino

PÁTEK 24. 8.

14.00 - vycházka po Jimramově a okolí - sraz před kinem

15.00 - folk-bluesová kytara Bobby Houda - stará škola

18.00 - divadlo v parku

19.00 - hudební vystoupení v parku

SOBOTA 25. 8.

9.00 - promítání filmů v kině

9.30 - divadlo v parku

10.00 - folk-bluesová kytara Bobby Houda - stará škola

12.00 - přehlídka hudebních skupin

NEDĚLE 26. 8.

10.00 - pěvecký sbor Vocatus - evangelický kostel

12.30 - vycházka Jimramovem a okolím - sraz před kinem

13.00 - odpoledne v parku: Tomáš Najbrt

15.30 - promítání muzikálu Kouř - kino Jimramov

Po dobu festivalu je ve výstavní síni U sv. Jána otevřena výstava uměleckého kováře J. Tulise.

Vstupenky v Brně je možno zakoupit v Čajovně Skleněná louka, Kounicova 23, v prodejně INDIES, Kozi 12 a Musicdata, Lidická 12.

Podrobný program festivalu je vyvěšen na faře I. sboru, Opletalova 6.

KŘESŤANSKÉ MAGAZÍNY Z BRNA O PRÁZDNINÁCH

8. ČERVENCE:

- Metodisté v Plzni (představení řady aktivit plzeňského sboru této denominace)
- Kolpingovo dílo (nad tímto příspěvkem zatím visí určitý otazník, možná bude nahrazen kratičkým dokumentem o práci Adry v Bangladéši)
- Statek Opava (práce Azylového domu Samaritán)

22. ČERVENCE:

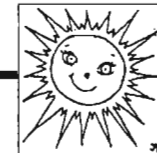
- Václav Dvořák (repríza setkání s bývalým generálním vikářem českobudějovické diecéze, natočeno v roce 1996 při příležitosti jeho 75. narozenin)
- Katedrála Saint Denis (návštěva kostela, ve kterém jsou pohřbeni francouzští králové)

19. SRPNA:

- Gérard Naslin - farář z města Baule (setkání se zajímavým, podnikavým a tvořivým římskokatolickým knězem z Francie)
- Pastýř z Petrkovy (medailon Bohuslava Reynka)
- Pilgrimage (Putování - kratičké obrázky z dlouhodobé ekumenické akce)

Biblický kvíz v prázdninových magazínech nebude.

KOUTEK PRO MLÁDEŽ

POKUD ĎÁBEL NEUSTOUPÍ PŘED CITÁTY Z PÍSMÁ SVATÉHO, LZE HO NEJLÉPE ZAHNAT VÝSMĚCHEM A POHRDÁNÍM, PROTOŽE ON POSMĚCH NESNÁŠÍ.

M. LUTHER

RADY ZKUŠENÉHO ĎÁBLA

Můj drahý Tasemníku,

na Tvé poslední zprávě o stavu pacienta mě nejvíce zneklidňuje to, že už si nedělá tolik pevných předsevzetí jako při svém původním obrácení. Píšeš, že už neplýtvá sliby o věčné ctnosti, ani nečeká, že mu bude poskytnuta "milost" na celý život; že jenom doufá v její nepatrný denní a hodinový příděl, aby mohl zápasit s pokušením onoho dne a té hodiny! To je velice nepřijemné.

Teď mě napadá jen jedno. Tvůj pacient je teď pokorný; už jsi ho na to upozornil? Každá ctnost nám připadá méně hrozná, pokud si jí člověk je vědom a obzvlášť to platí o pokoře. Ve chvíli, kdy byl skutečně chudý v duchu, propašuj do jeho mozku příjemnou myšlenku: "Propánakrále, já jsem pokorný!", a téměř v zápětí se objeví pýcha - pýcha na vlastní pokoru. Pokud si toto nebezpečí včas uvědomí a tuto novou formu pýchy zdolá, ať je pyšný zase na to - a tak dále, kolikrát jen budeš chtít. Ale nezkoušej to příliš dlouho; mohl bys v něm probudit smysl pro humor a míru. Pak by se ti jenom vysmál a šel by si lehnout.

Ale ctností jménem pokora bych se měl zabývat ještě kvůli něčemu jinému. Náš Nepřítel chce prostřednictvím ctností dosáhnout toho, aby člověk odvrátil svou pozornost od sebe k němu a ke svým bližním. Právě to je skutečným dlouhodobým cílem pokory a nedůvěry k sobě; pokud tohoto cíle nedosáhnou, téměř nám neuškodí. Dokonce nám mohou i prospět, jestliže způsobí, že se člověk bude věnovat jen sám sobě, a obzvlášť, pokud pohrdání sebou samým přejde v pohrdání ostatními tvory, a pak i v beznaděj, cynismus a krutost.

Právý smysl pokory tedy musíš před svým pacientem zatajit. Ať na ni nehledí jako na sobeckost, ale jako na určitý druh mínění (hlavně špatné mínění) o vlastním talentu a charakteru. Nějaký talent asi má. Měl by žít v přesvědčení, že pokora spočívá v tom, aby se snažil věřit, že jeho talent má menší cenu, než on si myslí. Jistěže také má menší cenu, než on si myslí, ale o to nejde. Důležité je, aby si názorů nevážil kvůli jejich pravdivosti, ale kvůli něčemu jinému. Tím se zavleče prvek nečestnosti a předstírání do jádra něčeho, co by se mohlo stát ctností. Díky této metodě si tisíce lidí myslí, že pokora spočívá v tom, že hezké ženy si namlouvají svou ošklivost a chytří muži si namlouvají svou hloupost. Protože se tak snaží uvěřit něčemu, co je zjevný nesmysl, nemůže se jim to podařit a my je donutíme k nekonečným úvahám o nich samých, jak se budou snažit dosáhnout nemožného.

Pokud se máme připravit na strategii Nepřítele, musíme uvážit, co je jeho cílem.

Nepřítel chce člověka přivést do takového duševního stavu, ve kterém by dokázal navrhnout nejlepší katedrálu na světě, věděl by, že je nejlepší a měl by z toho radost - ani větší, ani menší, ani jinou radost, než kdyby to dokázal někdo jiný. Nepřítel chce, aby on byl nakonec tak úplně bez předsudků ve svůj prospěch, že bude mít z vlastního talentu stejně upřímnou a vděčnou radost, jako z talentu někoho jiného - nebo z východu slunce, ze slona nebo vodopádu. On chce, aby si každý člověk nakonec dokázal uvědomit, že všichni tvorové (i on sám) jsou něčím nádherným a vynikajícím. Chce, aby lidé v sobě

nechali svou živočišnou sebelásku co nejrychleji zemřít, ale dlouhodobě jim asi chce vrátit jiný druh lásky: lásku k němu a bližnímu a vděčnost za všechny lidi včetně jich samotných. Až se skutečně naučí milovat své bližní jako sami sebe, budou smět mít rádi sami sebe stejně jako své bližní. Nesmíme totiž zapomenout na ten nejodpornější a nejnevysvětlitelnější rys Nepřítele: On ty bezsrsté dvounožce, které stvořil, skutečně miluje a vřdycky jim svou pravou rukou vrací to, co jim levou rukou vzal.

Všechna jeho snaha totiž směřuje k tomu, aby se člověk úplně přestal zabývat svou vlastní hodnotou. Nepřítel už by si raději přál, aby se člověk považoval za velkého architekta nebo básníka a pak to pustil z hlavy, než aby plýtl časem a silami a namlouval si, že je horší než ve skutečnosti. Když se budeš snažit do pacienta vpravit domýšlivost nebo falešnou skromnost, Nepřítel mu asi připomene, že se od člověka obvykle nežádá, aby svůj talent vůbec nějak hodnotil, protože své schopnosti může úspěšně zlepšovat jak bude umět nejlépe, a vůbec nemusí rozhodovat o tom, ve kterém výklenku dvorany slávy má stát jeho socha. Za každou cenu se snaž tuto myšlenku vymazat z pacientova vědomí. Nepřítel se také bude snažit, aby si lidé uvědomili tu teorii, kterou sice všichni hlásají, ale neřídí se jí: že se sami nestvořili, že jejich schopnosti jim byly dány a že právě tak už by mohli být pyšní na barvu svých vlasů. Nepřítel se stále a všemi způsoby bude snažit, aby se o takové věci pacient nestaral. Ty se snaž, aby se jim plně věnoval. Nepřítel po něm dokonce nechce ani to, aby se příliš zabýval svými hříchy. Největší radost má z toho, když člověk - poté, co svých hříchů litoval - jim přestane věnovat svou pozornost co nejdříve a začne se starat o svět kolem sebe.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Kapitola z knihy Rady zkušeného ďábla od C.S.Lewise, kterou vám velice doporučujeme.

KLASICKÝ VARHANÍK – VZPOMÍNKA K 25. VÝROČÍ

Řada článků v tomto časopise nám představila varhaníky, kteří svým uměním přispívají k bohoslužbám sborů Brno I a II. Nedá mi to, abych dnes volným doplňkem nepřidal ještě vzpomínku na jednoho z jejich předchůdců, který zde sloužil celých 44 let varhanní hrou vysoké úrovně – PROFESOR GUSTAV HÁJKA. Právě v těchto dnech si připomínáme 25. výročí jeho smrti a 105 let od jeho narození.

Dětství prožil na miroslavské faře, kde spontánní cestou získával základní předpoklady i motivaci pro hru na harmonium. Brzy věděl, že bude muset tatínkovi pomáhat doprovodem zpěvu při shromážděních v kazatelských stanicích. To byly jeho první těžce nabyté, ale cenné hudební zkušenosti. Nová povinnost ho zaujala natolik, že po skončení povinné školní docházky uvažoval o studiu varhan na konzervatoři. To však otec nepřipustil, obor mu nepřipadal existenčně dost nosný. Měl pro syna vyhládnutou strojní průmyslovku. Gustav se podřídil, i když ho toto studium nijak nevábilo. (Dlužno vědět, že otcovo rozhodnutí tehdy před 100 lety vycházelo ze zkušenosti evangelického venkovského faráře, který ze svého velmi skrovného platu musel uživit a pro život zaopatřit osm dětí.) Přes počáteční nechuť ke strojírenství G. Hájek nezbehl, ale vypracoval se mezi odborníky – většinu života vyučoval na průmyslové škole, posléze byl jmenován mimořádným docentem Benešovy techniky.

Na svou ranou zálibu však nezapomněl. Stále se zdokonaloval ve hře a když se roku 1932 v brněnském sboru uvolnilo jedno varhanní místo, přihlásil se do konkurzu, který vyhrál. Soudil ovšem, že nemá odpovídající kvalifikaci, a proto požádal svého přítele ze Sokola, pozdějšího profesora konzervatoře dr. Jiřího Reinberga o soukromé vyučování. K němu chodil přes deset let, dokud Reinberger neodešel do Prahy.

K dennímu řádu Ing. Hájka patřilo, že doma u klavíru večer co večer neúnavně dřel prstovou techniku nebo nacvičoval v Blahoslavově domě varhanní literaturu pro budoucí bohoslužby. Doprovody všech chrámových písní a improvizaci v kterékoli tónině ovládal bez přípravy, přesto však chtěl vždy nejméně den před nedělí znát biblický základ kázání a vybrané písně, aby se pozorně připravil a mohl také zvolit vhodnou předehru i dohru k celému shromáždění. Na výkonu byla svědomitá příprava znát. Mám stále v živé paměti, jakým dojmem vtělené odpovědnosti a koncentrace, snad i jakési pokorné trémy na mě tento varhaník působil hned od toho dne, kdy jsem jako primán začal chodit do Blahoslaváčku na služby Boží. Jeho hudební projev byl liturgicky uměřený, znamenavý 'reformovanou' bázní Boží, odpovědnou spolehlivostí a tvořivou radostí z muzicírování beze stopy sebeředvádění. Vybavoval jsem si to pak mnohokrát v dalších desetiletích, pokud jsem se někde u doprovodů setkal s ledabylostí nebo ležérní, bezmyšlenkovitou rutinou.

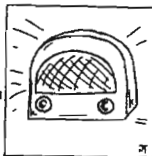
Profesor Hájek byl po větší část svěřeného údobí jediným varhaníkem sboru, zprvu ještě nerozděleného. V neděli obvykle hrával dopoledne jak v Betlémském kostele, tak v Blahoslavově domě, a zde večer ještě při nešporách. Několikrát pro sbor připravil také samostatné koncertní vystoupení. (Poněvadž tehdejší varhany v Blah. domě měly rostoucí řadu funkčních nedostatků, pro udržení nástroje v alespoň provozuschopném stavu mu nezbyvalo, než naučit se vykonávat všechny běžné opravy sám.) Po ustavení dvou brněnských sborů zůstal varhaníkem Blahoslavova domu, a to až do konce června 1976, kdy se po víc než čtyřech desítkách let služby vzdal funkce. Zemřel měsíc po své rezignaci ve věku 80 let. Nedlouho před odchodem vyzval ještě sbor k vytvoření fondu pro stavbu nových varhan.

Zúžili jsme toto jubilejní ohlédnutí jen na jednu důležitou oblast života b. Gustava Hájka. Chrámová hudba nebyla pro něho toliko izolovaným jednostranným koníčkem, ale náležela k celku jeho života ve víře. Měli bychom uvést rovněž Hájkovu mnohaletou práci ve staršovstvu i povolání do služby kurátorské, jak v rámci sboru, tak i Brněnského seniorátu. Naším výrazným presbyterům a kurátorům by ostatně v *Setkávání* mohla být věnována některá další, samostatná řada medailonů.

Ctirad Novák

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

BRNO I

Staršovstvo schválilo program bohoslužeb na prázdniny a věnovalo nejvíce času přípravě mimořádného sborového shromáždění. Po řadě připomínek a doplňujících návrhů byl jednomyslně přijat text návrhu na změnu využití části sborového domu na Opletalově, který bude předložen sborovému shromáždění ke schválení. Oba sborové pobyty na Blažkově jsou již zaplněny. S dobrým ohlasem se konal sborový víkend na Blažkově a výlet nedělní školy do Znojma. Sejde se výchovná komise, aby připravila plán biblické výchovy od září. Byla podána informace o jednání s památkáři, kteří trvají na ponechání ozdobného zábradlí v kostele JAK, ale souhlasí s přemístěním kamenné křtitelnice do hlavní chrámové lodi na pravou stranu souměrně s protilehlou kazatelnou, se zmenšením presbyterských lavic a možností umístit do hlavního vchodu kovanou mříž kvůli lepšímu větrání. Liturgická komise začne připravovat plán adventních setkání se slovem a hudbou. Kolem ekumenických bohoslužeb na první adventní neděli z kostela JAK, které měla přenášet Česká televize vznikly nejasnosti, které se řeší s Ekumenickou radou církvi. Komise křesťanské služby zkontroluje placení tří hrobových míst, která spravuje náš sbor. Ke křtu, resp. přístupu do naší církve připravuje bratr farář dva bratry a tři sestry. Z daru basilejských přátel byl zakoupen fax a pro sestru farářku byl pořízen starší notebook. Staršovstvo odsouhlasilo, že sbor v Kloboukách, který administruje bratr farář, odvede příspěvek na personální fond sboru v Dambořicích, jehož kazatelka nyní fakticky vykonává většinu duchovenské práce v klobouckém sboru, příspěvek na PF od sboru v Silůvkách, který administruje sestra farářka, bude započítán jako splátka půjčky, kterou má silůvecký sbor u našeho sboru. První neděli v červenci bude chrámová sbírka určena na podporu činnosti Armády spásy. Staršovstvo nedoporučilo pronájem kostela JAK ke konání přednášek. Byly odsouhlaseny dovolené a služební nepřítomnost kazatele a stanoveno, že o prázdninách budou úřední hodiny od úterý do pátku.

jg

BRNO II

Ani blížící se léto a prázdniny nejsou pro staršovstvo signálem, že by snad nebylo čím se zaměstnávat. Není pochyb, že letní měsíce představují „čas na přestávku“. A rozhodně i presbyteri a presbyterky mají právo chtít si trochu odpočinout. (Podaří se to?) Ale jednak do začátku nového školního roku a nového pracovního období není zas tak nekonečně daleko, jednak i v létě probíhají ve sboru činnosti, na nichž se presbyteri sboru intenzivně podílejí – počínaje službami Božími.

Každá dobrá činnost ve sboru je možná jenom tehdy, když ji někdo koná; neděje se automaticky, jako třeba střídání ročních období. Pravda ovšem je, že jenom některé věci „je vidět“. Něco z dění ve sboru na sebe váže pozornost, něco se prostě předpokládá jako samozřejmé. Patří k tomu jistě i vedení sborového hospodaření a práce s budovami. Nedostatků jsou vidět a snadno se jim dostane kritiky, když je vše v pořádku, pokládá se to za věc, která vznikla samozřejmě. Těší nás, že ve sborovém hospodaření má staršovstvo důvěru sboru a dobrý stav je většinou pokládán za úplnou samozřejmost. Chceme povzbuzovat členy sboru k tomu, aby si každý připomínal svěřenou odpovědnost za život a práci církve v tom, co je patrné na první pohled, i v tom, co takto zřetelné není.

Naši bratři a sestry v apeldoornském reformovaném sboru darovali pro Blahoslavův dům velikonoční svíce – stejnou jako mají ve svém kostele „Dobrého Pastýře“. Vděčně jsme ten dárek přijali. Nemáme sice za to, že by zapálená svíce byla pro služby Boží nutná, nebo že by je vylepšila, ale tu darovanou pokládáme za projev zájmu a úsilí o vnitřní blízkost jejich a našeho společenství.

ju

TÝDEN VE SBORU

BRNO I

BRNO II

ÚTERÝ

15.00 - služby Boží v DD Věstonická

19.30 - třicátníci (3.7., 7.8.)

STŘEDA

13.00 - služby Boží v Daikonii Hrnčířská

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská

15.00 - Kavárnička

19.00 - mládež (dle domluvy)

SOBOTA

10.00 - služby Boží v DD Kociánka
(16.6., 30.6.)

10.00 - služby Boží v DD Kociánka
(14.7., 28.7., 11.8., 25.8.)

NEDĚLE

10.00 - setkání na faře při kávě a čaji

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

ÚŘEDNÍ HODINY :

během prázdnin budou
od úterý do pátku 9-17 hod.

ÚŘEDNÍ HODINY:

pondělí – pátek: 8.30 – 11.30

Bratr farář nebude přítomen:

23.7.–10.8. (Blažkov) a 17.8.–26.8.
(dovolená).

Sestra farářka bude mít dovolenou:

2.7. až 22.7.

Sestra účetní: 23.7.–10.8.

Dovolená kazatelů v letních měsících (zatím předběžně stanoveno):

far. Vítek: 15.6. - 7.7. ; 13. - 25.8.

far. Malý: 30.7. - 12.8. ; 3. - 9.9.

SETKÁVÁNÍ

– BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Vychází za finanční podpory Města Brna. Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. Odpovědní redaktoři: J. Gruber, J. Vítek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlik, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Jiří Nantl, Ctirad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. Registrováno pod číslem: MK ČR 12109. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adresu sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.